

především vyšetřiti, zda jsou zde předpoklady pro soudní uplatňování práva, o němž žalobce tvrdí, že mu přísluší. Teprve potom dalo by se mluvíti o otázce promlčení, jakož i o tom, zda obec vůbec ručí za škodu na zdraví. I dle tvrzení žalobce sama nejde o smlouvu uschovací, již by žalobce byl snad se žalovanou obcí uzavřel dle §u 983 obč. zák., pokud se týče §u 349 ex. ř. Žalobce, jak zjištěno, nabytku nadále užíval a obec nestarala se o opatření nabytku. Pakliže tedy obec při nuceném vyklizení bytu dle §u 3 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. starala se o věci nuceně vyklizené a byla obezřelá při jich přenesení, nejde o soukromoprávní poměr, nýbrž o právní poměr, který vyplývá z veřejnoprávního poměru, k čemuž obec také ve smyslu péče o chudinství, která jí náleží, byla povinna. Tato povinnost ukládá se obci jakožto veřejnoprávnímu svazu. Obec má pečovati dle těchto veřejnoprávních ustanovení o zájmy svých členů a zda obec této své povinnosti náležitě dostála, či tyto zájmy v jednotlivém případě zanedbala, o tom může býti rozhodnuto jen cestou veřejnoprávní. Pořad práva jest nepřípustný. Jelikož dle §u 240 c. ř. s. o otázce nepřípustnosti práva v každém období sporu z úřední moci může býti rozhodnuto, musel býti rozsudek jakož i řízení, jemu předcházevší pro nepřípustnost pořadu práva zrušen a žaloba odmítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí názor odvolacího soudu a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, které jsou v podstatě správné a nebyly vyvráceny rekursem. K jeho vývodům se podotýká, že žalobce v prvé stolicí netvrdil soukromoprávní poměr k žalované obci, nýbrž tvrdil pouze, že žalovaná obec náležitě nedostála povinnosti jí uložené v §u 3 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Tato povinnost nevyvěrá ze soukromoprávního poměru, nýbrž z poměru veřejnoprávního. Žalobce a žalovaná obec nevystupují zde jako rovnoprávné podměty právního poměru, nýbrž jako podřízený člen k nadřízenému veřejnoprávnímu svazu, který ve veřejném zájmu pro svého příslušníka má býti činným ve smyslu uvedeného §u. O tom, zda obec tuto povinnost řádně vykonala, možno rozhodovati jen se stanoviska veřejnoprávního. Právem proto odvolací soud uznal, že v tomto případě pořad práva jest vyloučen. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4154 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci není potřebí řešiti přípustnost anebo nepřípustnost pořadu práva s hlediska §u 37 obecního zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zákoníka.

Čís. 5394.

V tom, že žalovaný, byv řádně obeslán, se nedostavil k roku, protože položen byl na den, uznáný státně za svátek, nelze spatřovati důvod zmatečnosti dle §u 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R I 876/25.)

Soud první stolice (okresní soud v L.) položil o žalobě první rok na 15. srpen 1925 a, ježto se žalovaný k němu nedostavil, vynesl k návrhu žalobce rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného opírajícímu se o zmatek dle Šu 477 čís. 4 c. ř. s., zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu ve věci jednal a rozhodl.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odvolání zamítl.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávněnosti. Zmatečným ve smyslu Šu 477 čís. 4 c. ř. s. jest rozsudek a řízení jemu předcházející, když možnost na soudě projednávatí straně byla odňata nezákonným postupem. V tomto případě byl položen o žalobě první rok na 15. srpna 1925, tedy na svátek (§ 1 zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n.), a bylo tohoto dne o žalobě jednáno a rozsudek vynesl. Tento postup byl nezákonným. Ale žalovaný — a právě v tom jest těžisko uvedeného důvodu zmatečnosti — tímto nezákonným postupem nebyl nadobro vyloučen ze soudního slyšení, neboť, byv řádně předvolán, mohl se k soudu dostavití a mohl před ním jednatí o žalobě, jak učinil žalobce, nehledíc k tomu, že mohl i žádatí za přeložení roku, pakli položením roku na svátek byl dotčen ve svém náboženském citění. Na jednáno ve svátek nelze vztahovati důvod zmatečnosti ve smyslu Šu 477 čís. 4 c. ř. s. (Klein Vorlesungen, Vídeň 1900, str. 239).

Čís. 5395.

Vládní nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n. Vojenskou službu nelze započítati do advokátní praxe tomu, kdo nebyl zapsán do seznamu kandidátů advokacie do měsíce po té, kdy nařízení nabylo účinnosti.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R I 889/25.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y nepřiznal kandidátu advokacie výhod dle ustanovení vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. ve znění upraveném nařízením ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n., ježto ani dne 12. září 1922, ani 12. října 1922 nebyl zapsán v seznamu kandidátů advokacie. V r c h n í z e m s k ý s o u d napadené usnesení potvrdil ze správných důvodů mu připojených, uváživ, že ustanovení Šu 2 vládního nařízení čís. 262 z roku 1922 je výlučné, nepřipouštějící ani výjimek, ani obdobného použití. Stěžovatel mohl, chtěje se věnovati stavu advokátskému, dne 12. září 1922 ze služby soudní, která dle mezitím účinnosti nabytějšího zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. § 5 čís. 2 podmínkou zápisu do seznamu advokátů již není, vystoupiti a dáti se zapsati do seznamu kandidátů advokacie a tím se státi účasten výhod, poskytnutých kandidátům advokacie zkráceným válečnou službou v konání praxe advokátní nařízením vlády ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.